

**Academia Peccatorvm. Seu Conciones De Tota Parabola
Prodigi Euangelici**

Qvae Poenitentia Peccatorvm Sev Conciones De Prodigii Evangelici Reditv
Ad Patrem

Bosquier, Philippe

Moguntiae ; Coloniae, 1615

3. Prodigii patrem, & herum, Dominos fuisse admodum diuersos, in
famulos: & patrem ipsius fuisse liber alißimum.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55940](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55940)

honestius est, quam nunquam fuisse læsum. Cicero orat pro domo sua. *Ad immortalitatem gloria plus adfert, desideratum esse à suis ciuibus, quam omnino nunquam esse violatum.* Gloriosius fuit Rutilio Gemino factio- nibus fuisse proscriptū, ac cum ab eodem la reuocaretur, recusasse & respondisse quod re- Seneca, *Malo ut patria exilij mei erubescat, quam redire mcerent.*

Seneca lib.

6. de benef.

Ouid. de i-

pso lib. 1. de

Ponto Eleg.

4

Psal. 101.

Nos magnis illis viris comparati umbra sumus & locustę; non semel tamen repeti ac desiderari nos cō- tigit, propter candorem, & apertum in concionibus animum, ac dicendi quę conscientia dicitur libertatę, constantiam in redarguendis malis, vbi, cum præsen- tes essemus, æmulatione nō carebamus. Et credo dū viuimus scripta quędam nostra dicta aut facta displicent, quę cum viuere desierimus nobiscum non me- diocriter appetentur. *Scribantur hæc in generatione al- tera, & populus qui creabitur, laudabit Dominum.* Sed hæc de me satis, forte etiam nimium. Concludo igitur bonum esse magnis ac illustribus viris subtrahere se aliquantulum nauseantibus, fastidientibus, ac in- uidis, laribulo quodam voluntario, vt Sol per eclip- sin, aut nebulam, ac naturę ordinem, toties se ab- dens noctibus; vt familiaritas, mater contemptus, per absentiam istam exclusa, non tantum contemptum ac fastidium abigat, sed appetitum etiam & deside- rium maius accendat.

III.

Prodigi patrem & herum, Dominos fuisse admodum diuersos, in famulos, & patrem Prodigii fuisse liberalissimum.

SEd notate hic in transitu, ex Prodigii verbis, quan- tum duo isti Heri à se mutuo differant, in seruo- rum ac familię regimine. Prodigii pater Herus erat optimus, liberalissimus, humanissimus, æquissimus, dignus cui seruiretur; ac probatissimos, vt opinor, habuit famulos. Herus vero ipsius, Arabs reuera, ac tyrannus, qui seruo suo in agro nec porcorum dabat filiquas

aliquas. Herus certe dignus cui nemo vnquam famularetur, qui desereretur ab omnibus, etiam ab hoc Prodigio & ab omnibus (quod & fiet Deo dante) sic equidem opto alius equidem esse non debet qui in hac parabola repræsentat Diabolum.

Pater ipse (vt verba textus citata insinuât) quatuor dotatus erat virtutibus: humanitate, scilicet, liberalitate, iustitia, & discretione.

* 1. *Humanitate.* Quia pluribus nutrebat homines; filios, mancipia, mercenarios, non inutiles ad solam voluptatem bestias, ex quibus aut nihil aut parum sit commodi; vt canes, equos, simias, cercophitecos, &c. vt multi faciunt: *Quanti mercenarij in domo patris mei abundant panibus.* Quanti mercenarij (inquit) non canes, equi, simiæ, &c. Sed suadere me dicitis vtrunque. Alioquin enim vnum aperte affirmare, altero aperte non excluso, concludi non posse, quod pater ipse has ad voluptatem bestias non aluerit. Respondeo hoc alibi habere locum, hic minime. Infirmitur enim oblique & recte satis, (ita tamen vt oculus acutior, facilis auris, facile id sentiat) Prodigio verbis nihil istius generis à patre suo nutritum, quod duplo plus haberet impendij quam fructus. Suas enim voluit quam maxime exaggerare miseras; & proculdubio miserabilius multo fuisset patrem in ædibus, durante fame publica, canes alere liberaliter, cum interim filius in agro extingueretur esurie: Vnde si istius generis bestias fouisset domi patet, proculdubio in prima hoc collocasset lamenti sui capite, tanquam fortius, & moturum magis, dicens: *Quot canes venatici, villatici, pastorales, pecuarij &c. Quot equi admissarij, hippitati, desultorij &c. Quot simia saltatricula, imitratricula, adulteratricula &c. in domo patris mei, abundant panibus, ego autem &c.*

Ah rem indignam fame pereo! Dubitatis sic fuisse dicturum, si ita res habuisset. Nimis ingeniosa est ad lamentum necessitas. Non habuit igitur ista, vt falsi nominis diues, qui forte propter hæc nihil subuenit Lazaro, quod canum sumptus vix cum difficultate

præstaret. Quamuis autem non omnem reprehendo venationem, bona enim est quam appellamus *salusam*, quia hæc conformis satis Dei decreto, victu suo in sudore vescitur. Nec iniusta est: non enim capituliena, sed solum communia, & sylvas in bonum publicum noxiis purgat bestiis, & humanæ vitæ infelix honestum etiam contra otia exercitium, ac instituit quasi ad bellum (vt alias copiose satis Leodij in S. Petri Ecclesia in festo S. Huberti patroni venatorum tractauit) cõmendare eam tamen non possum, quando Lazaro & pauperibus elemosynas præripit, quod mirum canes panem egentium, & saepe ipsos heros vt Actæonem deuorant. Sententia summi domini est: *Non est bonum, sumere panem filiorum, & dare canibus.* Nec ego hoc probare possum, cum pauperes, coloni, & villici, nobilium suorum grauantur canibus, quasi assignatis cuique ad Chirographum suis, quos vt milites nutriant, canibus vnde non raro accidunt, vt inopes coloni ipsorum, pauciores ad ianuam deferant elemosynas, ac pueris suis minus benefaciant. *Non est bonum, iterum dico, sumere panem filiorum & dare canibus.*

Notandum igitur, quod etsi Prodigus dixisset canibus omnia abunde à patre suppeditari, adiecisset in domo patris mei. Imo, aluntur largiter, sed tamen in domo patris mei; non in alienis pauperum ædibus, vt fere fit, hoc tempore.

Hæc quæso emendentur. Consulo (non enim habeo quod imperem) vt magni illi venatores, ac canum nutritij Sabaudia quendã Ducem, nomine *Amadeum, ama Deum*, vel potius *amatum Deo* imitari studeant: quem authores non contemnendi aiunt rogatum quodam tempore à legatis, quos liberaliter tractauerat, vt venaticos suos canes ipsis exhiberet; post multas tergiuersationes ac subterfugia, tandem eorum victus instatia, cubiculũ aperuit, omnis generis mendicis plenum, qui quotidie ipsius alebantur elemosinis, dixitque: *Hi sunt canes mei, quos alo quotidie, quibus & me caelestem gloriam spero venaturum.* O præclarum respon-

1603.3. No-
uembr.

Munsterus
lib. 2. Cos-
mog. & li-
bellus galli-
cus Apopht.
nostri temp.

responsum! ô bellam venationem! non arbitror multum hinc abfuisse Prodigii nostri parentem, multos potius alentem mercenarios, negotiis suis occupatos, quam multos canes & equos ad voluptatem. Ipsius canes, ipsius aues prædatrices, ipsius equi bellici, ad calum inuadendum, pauperes erant. *In prece pauperis spem reponens.* Et hoc vnum.

* 2. *Liberalitate.* Quæ maxime in duobus eluxit. *D. Ambros. lib. 2. de Virg. sub initium.* Primo in victualium abundantia, abundant (inquit si *Virg. sub initium.* *Græcus dicit* *ἄριστος δὲ σίτην*, superfluunt. Secundo in varietate, *Panibus*, inquit, omnis generis. *Pane cibario & familiari qui ad cibum seruis datur, sordidus, nec delicatus: pane aceroso, & gregario*, qualis sæpe canibus obiicitur; *pane similagineo*, qualis nobilium, panibus omnis formæ, omnis generis, *pane herulitio, hordeaceo, frumentario*, panibus diuersimode conditis, *pane butyrato, pane fermentato, pane azymo, pane crocato.* Abundant denique panibus, manducantes qualem & quantum volunt. *Vide Nonium in voce cibarium, & Isid. 20. c. 2. Cibarij panis meminit Cor. Celsus lib. 2.*

O liberalem Dominum! ô vere dignum cui fideliter seruiatur, & (vt quod res est dicam) & en verum medium, quo omnis in officio contineatur familia. Optime hoc intellexit Cato maior. Rogatus enim quid in re familiari administranda esset omnium primum: *bene pascere*, inquit: quid secundum, *satis bene pascere*: *Cic. lib. 2.* quid tertium, *bene vestire*: quid quartum, *arare*. Interrogans autem bellus iste questionarius, quid censeret de vsuris; noua interrogatione ipsi satisfecit, *Quid hominem*, inquit, *occidere*: ostendere volens vsuram & homicidium paris esse sceleris. Sed ad propositum nostrum, bene pascere igitur, & bene vestire suos, cardines sunt bonæ œconomix iuxta prudentis illius dictum. Alius quidam, nec forte minus recte, inquit mancipia, nec adamantinis quidem fortius ligari cætenis, ne diffugiant, ab opere, & à dominis, quam si naso ad mensam bene instructam alligentur. Bonæ culinæ inquit vincula, & nidor mensæ, dulcia & grata famulis vincula sunt, ac talia quidem, vt quo magis laxes, fortius stringant. Audiamus si placet ipsa boni

istius Consiliarij verba. Plautus in Menæchmis Act.
1. Scen. 1.

*Quem tu asservare recte, ne aufugiat, voles,
Esca atq; potione vinciri debet.*

Apud mensam plenam homini rostrum delig.

Dum tu illi, quod edat, & quod potet, prabeas,

Arbitratu suo assatim quotidie,

Nunquam Ædepoi fugiet, tamen si capital fecerit,

Facile asservabis dum illo vinclo vincies:

Ita est, hac nimis lenta vincla sunt escaria;

Quam magis extendas, tanto adstringunt artius.

Non claudes os boui irituranti.

Servi, servæ, milites, parasiti, ancillæ, vxores, filij, religiosi, hærescunt fortius, quam ex rupe Prometheus, & compediti in nauibus remiges: nec deserunt tectum, agrum, seruitia, officium boni pastus obditi vinculis. Italiae Bubali iniecto naribus tenentur æneo circulo, homines liberali sustentatione. Qui melius soluit, ac optime tractat milites, optime eos continet, ne seditiones, transfugia, ac defectiones moliantur. Docuit eheu satis experientia in Belgio. Qui vxorem in necessitate destituit, ab eadem etiam se deserere videt, & nescio ex cuius etiam securæ semper hærentem latere, largoque attractam victu, quasi validissimis catenis, nec latum vnguem ab eo discedere. *Vadam post amatores meos, qui dant panes mihi, & aquas meus, lanam meam & linum meum, oleum meum, & portum meum.* Dicit Oieas de impudica muliere: que paulo post iterum dicti nostri monstrans fidem, eo se recipit vbi habebatur melius. *Vadam & reuertar ad virum meum priorem; quia bene mihi erat tunc, magis quam nunc.*

Ose 2.

Iob.

Monasteria bene constituta, quæ liberaliter suos sustentant religiosos non quidem æqualiter omnes, sed vnum quemque pro indigentia, vt olim in Apostolorum collegio, vbi dabatur prout unicuique opus erat, paucos ex suis vident Apostatas. Qui vero hæc præpostere negligunt, nimis certe multos: vbi vnus esurit, alius ebrius est, vbi alij tanquam domini splendent in vestibus

vestibus, alij tanquam attonsi mendici, laceri, omni panno, omni colore obtecti. Quid mirum si tali loco teneri nō possunt particulares, cum sine istis vinculis, nec exercitus, nec populi integri teneantur? nec vlla ratione citius, quam istorum neglectu dilabatur. Populus Israel exercitus sexies centum mille hominum, exceptis, foeminis, pueris, senibus, qui tantopere libertatem suam desiderauerant, in deserto desertum se videns à panibus, à semita, ac recordatus ollarum Ægypti, pernas, pepones, allium, quibus ventrem aliquando infarferant; reuerti voluerunt in Ægyptum.

Tantummodo oculus iacob in terram frumenti, vini, & Deut. 33.

Integri etiam exercitus, cincti ac clausi fame suam vendunt libertatem; ac miraris si fugitiuum mancipium, libens illuc redeat, vbi bene pascebatur, nisi in meliorem culinam incidere. Bestiis alioquin minus sapient. Asini ipsi copiosa non deserent præsepia: *Cognouit bos possessorem suum, & asinus præsepium domini sui.*

Isaia.

Apes, inquit Plinius, inopia cibi desperant, moriuntur, aut effugiunt. *Plin. lib. II. cap. 16.*

Horrea formica tendunt ad inania nunquam.

Ouid. lib. I.

Trist.

Externos canes panis particula quo placet allicies, sequitur ouicula virentes ramusculos, bestię, serui, ancillae, aequaliter de omnibus dixeris, *pradam sequitur turba ista non hominem*: semper frequens erit seruitiis familia, in qua mercenarij abundant panibus, & vbi domestici vestiti sunt duplicibus. Contra vero videbitur cito solitudinem in ædibus, vbi quisque seruulus cum nostro dicit Prodigio, *ego autem hic fame pereō*. Et hoc esse opinor quod populos in Regum fide continet; contra vero guttur occludere, panem de manibus nimis exactiōibus extorquere, miseros ad paleas fœuari equos, aut ad terram vt famelicos lupos, aut ad filiquas, vt hūc nostrum Prodigium redigere. Regiam opinor ad tumultus & seditiones esse viam. Et hoc secundum.

Seneca.

* 3 A iustitia non minus: illud panibus; diuersitas panum, domini, domesticorum, canum, filigineus,

hordeaceus, alique prænominati, indicant quod omnes simul & singuli panibus abundarint: non tamen omnes eodem pane vixerint. Oeconomia enim ibi adeo recte fuit instituta, vt quilibet suos haberet panes, aut atrum, aut album, iuxta officij sui dignitatem & gradus sui ordinem: nobiles & serui honorarij aliter tractabuntur pane, alio cursores, equifones, subulci, bubulci, alio culinarij, alio archimagiri, alio extreme alio forte etiam robustiores, & diligentiores. Quid nisi omnes interim abundabant. Bonum seruauit ordinem ac iustitiam. Cur enim opilio, famulis equiparetur honorariis? cur compeditum mancipium, & damnatus catenatusque ad triremes, eodem cum Nauarcho tractetur bis cocto? *Capitalis oratio ad aequationem bonorum pertinens: qua peste, qua potest esse maior?*

*Cice lib. 2.
Offic.*

Iustitia est dare cuique suum; iuxta dignitatem, iuxta meritum. *Similes*, vt est in proverbio, *habent labra lactucas*. Iniquum est vt bellicus equus asini mandet carduos, vt cursor ac veredarius non plus accipiat auenæ quam equus stabularius, qui nusquam nisi a quatum educitur. Et vt adiciam verbum quod nos concernit, quid concionator, cui caput studijs, & fauces clamore rumpuntur, vt in ampla vastaque Ecclesia ab omni audiatur populo, qui in cubiculo suo obrigescit in libris, ac rursus calore sudoreque diffundit qui nec cibum aut potum audet intempestiue attingere, ne spiritum ad studia grauet, stomachum ad verba; vt ille nihil amplius habeat quam frater aliquis laicus, cui caput nulla re alia occupatur nisi dicendis *Pater noster*? & ipsius ministerijs iniquum est. Aliud exigit iustitia, & ratio. Aliter fecerunt Apostoli, datur prout unicuique opus erat, non æquale singulis, aliis plus, aliis minus, aliis hoc, aliis illud. S. Paulus Apostolus aliter egit, qui regulam hanc suo scripsit Timotheo. *Noli adhuc aquam bibere, sed modico vino utere, propter stomachum & frequentes infirmitates tuas.*

Et versiculi istius communis: probo iustitiam, non mensuram & harmoniam.

Da vinum docto, laico de flumine cocto.

Qui parce seminat, parce & metet, inquit Apostolus. Quid? hunc respectum inter bestias habemus, negligemus inter homines? Deus habet multas mansiones in sua domo, vt post hanc vitam diuersis meritis, diuersa rependat præmia; & homines inter labores horum & illorum non distinguunt? Magna hæc foret iniustitia, & tamen sæpe admittitur, quod peius est. Et hoc tertium.

* 4 *Discretio* Deus bone quanta fuit? Abundant quidem, sed panibus solum. Quid? panem igitur solum manducabant? semper panem? Ergone herus iste tam parcus vt Hispani nonnulli, quorum superbia multos conducit famulos, auaritia vero eos male tractat? Vnde & Cleonardus in Epistolis suis Raphanophagous illos appellauit? Pistorne fuit, aut filius pistoris, qui suis nihil præter panes præstabat; vt quondam Augustus Cæsar suo Virgilio, & reliquis seruis, quibus nihil vnquam subministrabat præter panes dietim, duplicans numerum ac triplicans, secundum quod crescebant seruitia: vnde dicere ausus ipsi Augustus, se dubitare num ex pistorio esset genere, vt refert in vita ipsius Donatus. Semper panes? *Non in solo pane viuit homo* dicetis mihi. Non sufficit hoc homini, *aqua panis, vita canis*. Verisimile nihil illis præter panes datum: non enim tacuisset noster Prodigus, volens vndeunque suam exaggerare miseriam, si quid vltra accepissent.

Quod si pane solum vixerint, non mirum si abundauerint: ille enim tanquam modici pretij, dari potuit largiter, maxime cum illis pro integra esset refectione, nec ante, nec post, quicquam aliud acciperent, & parum etiam illis facile satis & nimium esset. Filij enim Israel ipsum, quod quotidie comedebant, manna fastidiebant; cum tamen & gratioris esset saporis, & angelorum cibus. *Panem Angelorum manducauit homo*. *Nihil nisi Man vident oculi nostri: nauseat anima nostra super cibo isto leuissimo*.

Semper capones, semper capones, largi, crassique

*Tib. Cl. Do
natus in
vita P. Vir-
giliij.*

dicunt ventres, eosque auersantur. Sed respondeo Primo, per panem in scripturis victum & omnia ad vitam necessaria significari, vt cum à Deo panem petimus quotidianum. Secundo, per panem aliquando sobriam ac modestam significari refectionem, vt cum dicitur Christus apud Pharisaum buendam, sabbatho manducasse panem: nihil enim ibi significatur aliud, nisi sobrie, moderate, & quod naturæ sar erapransum: cum nec ipse conuiuia esset qui sumeret, nec alter hospes qui daret nimium.

Tertio, per panem intelligi aliquando non ista que absolute ad vitam seruandam homini sunt necessaria, sed ea etiam quæ requiruntur ad cuiusque statum: vt quando Reges, & mendicantes, pari passu à Deo panem nostrum quotidianum oramus: Si enim tum simpliciter necessaria postulamus, vt foueamus vitam, nihil rex amplius petet quam mendicus: quia similiter homo est, & naturæ ipsius ea quæ mendicanti aut Cordigero sufficiunt, & mendicus paria regibus petet. Sed qui putet Regem, panem quotidianum orantem, alia postulare, quænam illa sunt? Ipse statui suo postulat necessaria. Rex regia, tanquam persona publica, & pluribus quam mendicantes, aut Cordigero indigens, quæ ad magnificentiam spectant, quæ ad bellum, quæ ad pacem regni, &c. Prodigus igitur verbo, panibus, iuxta secundam & tertiam interpretationem, dicere voluit mercenarios omnes apud patrem suum abunde liberaliterque haberi, iuxta status sui indigentiam: qualia scilicet mercenariis ac mechanicis debentur, victus qualitate, mercenariorum qualitati temperata. Habuerunt abunde, non tamen nimium delicate, Videte discretionem, ex temperantia & sobrietate. Ne videretur nimium tenax & parcus esse, dedit cuique conuenientem victum, ac abundantem: abundat quidem, sed panibus tantum, non cupediis; quæ necessitas, non quæ voluptas peteret. Idem etiam pater & Dominus formam dat, quomodo ministri liberaliter, non deliciose habendi sint, nisi eos rebelles & recalcitrantes sentire velimus. Item naturam hominis paucis

paucis esse contentam, victuque parabili, si seruiatur necessitati, non voluptati cui nihil satis est.

D. Bernard.

*Querit vt expoliet, venatibus, alite pisce,
Gustus humum: gustus aera: gustus aquas.*

Sed in eo consistit discretio.

Ecclesiast. 33.] *Cibaria & virga, & onus asino, panis, & disciplina, & opus seruo.*

Proverb. 29.] *Qui delicate à pueritia nutrit seruum suum, postea sentiet eum contumacem.*

Lucretius: Crassatus est dilectus meus & recalcitrauit.

Bonus cibus seruis, sed ille crassius. *Abundans, sed paucis.* Non pauit suos pater iste nisi familiari & domestico cibo; nullibi defuturo: docens quantum natura exigit, quam exigui pretij, gulæ nihil esse nimium.

LUCANIUS.

Exquisitorum terra pelagoq; ciborum ambitiosa (gula est) paruo culti natura contenta.

Adferatur tantum fames, quam acuit sobrietas, labor, occupatio, quilibet cibus, quilibet potus, rudibus illis & crassis hominibus facile erit lautus, imo & spidiore exquisitis epulis, sine sobrietate, sine præuio labore. Darius Rex fugiens inimicos, post suorum stragem, vehementer lassus, nihil nisi obuiam biberat aquam, eamque forte turbidam & fœtidam, dicebat tamè nihil se vnquam bibisse gratius. Vnde hoc? quia nimirum aridus ac sitibundus biberat, qui antea sitire non consueuerat. Prolomeus Rex per Ægyptum iter faciens, cum forte aberrasset à suis, ac in humili tugurio apud pauperem quendam, nescio quem atrum accibarium panem pransisset, idem plane iudicabat. Idem & magnus Rex Franciscus primus, forte à suis dilapsus, & in casula quadam pauperis villici patris apugno dicere potuit: Famem aut expectare oportet, aut querere, vt cibus sapiat. Docuit id Socrates: qui rogatus quid ita ad sudorem vsque obambularer, respondit vt prandium condiret, cœnaretque melius. Et Alexander qui à Regina (ni fallor) Carix, aut saltem a Principe aliqua fœmina versatissimis do-

natus archimagiris, eos remisit, dicens sibi isthoc hominum genere nihil esse opus, se cibum & potum, cum iucunde prandere veller, condire cursu, sudore, ac venationis laboribus. Idem & cocus perbelles Dionisio Tyranno suggestit: cum enim Tyrannus in conuiuio iusculum quoddam, tanquam inspidum minus conditum arguisset, quod tamen Lacedaemoniis, qui simul aderant, perplacuerat: respondit culinæ præfectus, nihil id sibi videri mirum, deesse enim pupamento suum condimentum. Quodnam inquit Tyrannus? *Labor ait in venatu, sudor, cursus ab Eurota fames, sitis, his enim rebus Lacedaemoniorum epula conduntur.*

Nonne videmus omnia omnino, & ipsas quidem bestias, ad victum nihil nisi communia & obuiam petere, eisque nõ ultra necessitatem vii. Quid? Persa qui lauti delicatiqu; habentur, nihil pani addunt, nisi quod ex hortis suis decerpserint, inquit Xenophon.

Nostri etiam horti, frugiferaeque arbores, habent vnde panem obsonemus, si viuamus ad necessitatem; non torquenda erunt maria, non flumina, vt pisces reddant; non aer vt aues, non sylua vt feras. Equidem sanctiores, saniores, sapientiores qui iis victitant, quam gastrimergi, ac vtres vinarij, vino ac omnibus deliciis oppleti. Conferte mihi crassos illos obesosque, cum macrioribus & videbitis eos qui voluptates quærunt, noctu diuque, nunquam eas inuenire; qui non quærunt eisdem frui. Sobrius mensa grata est; propter esuriem; gratus lectus, propter dulcem quem capiunt somnum, sine cruditatibus, sine indigestione; incumbunt læti, læti surgunt, alacres spiritu, valentes corpore: comessatores, quibus palatum adeo eruditum, nec mensa fruuntur iucunda propter nauseam, non strato propter vigiliam, distento scilicet ventre, grauati crapula; surgere non possunt grauato corpore, grauato corde, non minus quam si rota nocte plumbo turgerent infuso. Hoc Timotheus dicere voluit, vir princeps Athenis: qui iucunde apud Platonem cœnatus, postridie ipsi occurrens, ait, Conuiuia vestra

vestra non tantum cum sumuntur, sed & postridie
grata sunt; cum animus officio suo fungi non possit
pridie corpore cibo vinoque infarto. *Pinguis venter,
non gignit sensum tenuem.*

O sapientem, ac vere sapientem Prodigium nostri
patrem! qui famulos suos panibus alebat familiariter,
ne eos experiretur refractarios, ne commodus ipsis
vnumquam victus deesset, ut eos bene contineret, ut eos
semper haberet sapientes, sanctos, sanos, illaesos à mor-
bis. Utamur eadem frugalitate & discretionem etiam
nos, erga domesticos si eos habeamus, si non erga do-
mesticum nostrum præcipuum, & animæ seruum cor-
pus dico; & habebimus illud semper subditum, san-
ctum, probum, sanum, & bene dispositum. Cor-
pora ista sobria & sana, animas mille fece-
runt sanctas, & modo corpora san-
cta eleuata sunt & colun-
tur religiose.

CON.